

OUL ȘI ÎNVIEREA, PRIN VIZIUNEA STRĂMOȘILOR NOȘTRI, GETO-DACII

Dintre cei 12 apostoli, Sfântul Apostol Andrei a avut, de departe, misiunea cea mai ușoară, în ce privește încreștinarea geto-dacilor, din Dobrogea: geto-dacii erau singurul popor din Europa care credea, cu desăvârșire, în nemurirea sufletului – și știa despre **ÎNVIERE!!!**(aveau **modelul Zalmoxis** – cel înviat/înălțat, după **trei** ani de scufundare sub pământ...).

Trebuie să spunem însă, de la început, că, și la sat, și la oraș, Biserica de Zid (**instituțională**), iar nu **Biserica lui Hristos** – perpetuează, în mod ciudat (și deloc spre cinstea ei!), pe lângă tradițiile autentice, închinare Paștelui-Învierii – și tradiții false, **tradiții care nu țin nici măcar de păgânismul tracic!** Paștele n-are, nici în clin și mâncă, ceva cu mâncarea și băutura!!! **Paștele este, exclusiv, BUCURIE SPIRITUALĂ!!!** N-are nimic de-a face cu **PÂNTECELE!!!** Aminteam, în articolul nostru, din numărul dublu (9-10), din aprilie 2003, al revistei **CONTRAATAC: Nu-l confundați pe Hristos cu abatorul!**, că obiceiul păgân al sacrificării mielului, de Paște-Pesahul evreiesc, precum și cel, tot atât de păgân, al sacrificării porcilor, de Crăciun – țin de cu totul alte zone de spiritualitate, decât de cea creștin-românească, și **trimit la demoni, iar nu la Dumnezeu-Hristos:**

a-porcii, de Crăciun, sunt masacrați, ca "**restanță**" a păgânilor greci și romani (saturnaliile...), care se închină, astfel, lui Chronos-Saturn, iar

b-mieii masacrați de Paște sunt "**restanță**" a primitivilor evrei, închinători lui Yahweh-Adonai cel veterotestamentar – dar și "**restanță**" de la păgânismul grecesc! **Leviticul** ebraic menționează, pentru sărbătoarea Ispășirii, sacrificiul unuia din doi țapi de jertfă – în urma operației de **MAGIE SIMPATETICĂ: țapul ispășitor**, ținut la ușa Tabernacolului, era atins de toți membrii comunității, apoi, fie înjunghiat, fie alungat în deșert, fie aruncat într-o prăpastie. Aceeași mențiune, privind infernalitatea sacrificiului sângeros – de data aceasta, strict al mielului – e făcută și în legătură cu sărbătorile dionysiace, ale grecilor: "**Ei (închinătorii lui Dionysos) aruncau, în hău, un miel, pentru a-l domoli pe Pylaochos, paznicul porților infernale**"(cf. Séchan Louis și Pierre Leveque, **Les Grandes Divinités de la Grèce**, Paris, 1966).

Ierarhii vechi ai Bisericii Creștine, mult mai atenți la autenticitatea creștin-religioasă, decât cei de azi - și mult mai silitori în a calma furia "**restanțelor**" păgâne, din mentalul popular, și mult mai puțin dispuși a ceda **DEMAGOGIEI BURȚII POPORULUI** (îndemnând și arătând, ferm, spre Spirit-Duh!!!), exasperați de **REZULTATELE STRICT CULINARE ȘI DE MĂCEL**, ale identificării lui **Hristos** cu **mielul – AU INTERZIS, ÎN ANUL 692, LA CONCILIUL DE LA CONSTANTINOPOL, CA**

ARTA CREȘTINĂ SĂ-L MAI REPREZINTE PE HRISTOS CU CHIP DE MIEL, SAU ÎNCONJURAT DE SOARE ȘI LUNĂ, CI DOAR CU ASPECT OMENESC!!!!...

...Cât despre simbolul pascal fundamental: **OUL**, în mentalul arhetipal românesc, el este izotopic semantic cu **RUGUL** și cu **ROATA SOLARĂ** (ciclicitatea vieții cosmice): ”De Paști, în Muntenia și Banat, până în sec. XIX, se aprindeau ruguri în curțile bisericilor, în noaptea Învierii. Rugurile transsimbolizau ritul funerar străvechi de tranziție de la moarte la viață, de la întuneric la lumină, de la iarnă la primăvară. (...) Cel mai elocvent spectacol era acela al azvârlirii, de pe dealuri, seara, a unor roți de lemn, înfășurate cu paie și îmbibate cu păcură, cărora li se dădea foc. **ROȚILE DE FOC** străbăteau în viteză dealul, lăsând în urma lor o dără de scânteii. Tinerii însoțeau în fugă roțile de foc, strigând, cât îi ținea gura: <<Păzea că vine roata de foc/cu belșug și cu noroc!/Păzea că vine soarele/și vă arde picioarele,/păzea, păzea!>>(…) (cf. Romulus Vulcănescu, **Mitologie română**, EA-RSR, Buc., 1987).

Oul conține “germenele începând cu care se va dezvolta manifestarea(...) oul se leagă de geneza lumii(...) este o realitate primordială(...) oul este imaginea lumii și a perfecțiunii(...) reprezentare a puterii de creație a luminii (...)el succede haosului, ca un prim principiu de organizare(...) Oul apare și ca unul din simbolurile înnoirii periodice, a naturii – ilustrează mitul creației periodice(...) renaștere și repetiție, ca la Mircea Eliade, dar și realitate primordială(...). Ouă din lut, descoperite în morminte din Rusia și Suedia, dar și în România, au fost interpretate ca embleme ale nemuririi și ca simboluri precreștine ale Învierii(...) Oul filosofico-alchimic: vatră a universului(...). Clocitul, în alchimie și în buddhism, este simbolul concentrării spirituale și al forței de îmbogățire a spiritului” – cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, **Dicționar de simboluri**, vol. II – Editura Artemis, Buc., 1995 (a se vedea **Coloana De Ouă**, sau de **Romburi**, a olteanului Brâncuși – cunoscută și sub numele de **Coloana Infinitului**: atât oul reluat, cât și romburile, ca imagini, reluate ritmic, ale **Bradului Vieții** și **Bradului Morții** – trimit la viziunea spiralată infinit, a ciclurilor existențiale, la strămoșii noștri geto-daci).

René Guénon unește simbolismul **OULUI** cu acela al **GROTEI-UTER**: “Ceea ce este conținut în **OUL LUMII** e realmente identic cu ceea ce este conținut simbolic în inimă și în grotă, ca echivalent al acesteia din urmă. Este vorba aici despre acel germene spiritual care, în ordinea macrocosmică, e desemnat de tradiția hindusă ca **HIRANYAGARBHA**, adică, literal, **embrionul de aur** – or, acest germene este adevăratul **Avatara** primordial – și locul nașterii lui **Avatara**, ca și al corespondentului său microcosmic, este reprezentat tocmai prin inimă sau grotă”(cf. R. Guénon, **Simboluri ale Științei Sacre**, Humanitas, Buc., 1997). În definitiv, **GRota Bethleemică** și **GRaalul** conțin aceeași entitate divină: **HRISTOSUL**...Grupul **GR** (ca și grupul **KR**) – a se vedea cuvântul **CRAI!**) sugerează, ba chiar trimite la – **REGALITATEA SPIRITULUI** (cf. Vasile Lovinescu, **Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești**, Gnosis, Buc., 1993 – și **Mitul sfâșiat**, Institutul European, Iași, 1993).

Miorița, cea atât de tembel interpretată și condamnată, oferă surprinzătoare soluții, pentru problema **Învierii**, la geto-daci (sau traco-geți, cum doriți...): într-o variantă ardelenescă a mult-hulitei **Miorițe** – Magul-Păstor le spusese celor apropiați că **VA ÎNVIA** (iată, stimate și regretate domnule Octavian Paler, adevărul despre “**nesimțirea**”, în fața “**pericolului**” **MORTII**, a păstorului și a românilor, în general...: păstorul geto-dac **ȘTIA CĂ VA NEMURI-ÎNVIA!!!**): “Oile, pascănd, / Să le-aud plângând,/ Cum plâng și jălesc,/Eu să vă-ndrăgesc./De v-o veni dor,/EU AM SĂ MĂ SCOL” – s.n.– la fel, și într-o variantă moldovenească: “Și mama purta,/În traistă ducea/Apă-nvietoare,/Buruieni

tămăduitoare/Și mi-l oblojea/Și mi-l descânta,/DE MI-L ÎNVIA” – s. n.(cf. Adrian Bucurescu, **Dacia secretă**, Arhetip, Buc., 1997).

Geto-dacii se pare că-l identificau pe “**ciobanul**” mioritic cu Apollon – iar “**DALBII PRIBEGI**” (**dublul Zalmoxis!**) – pot fi interpretați (ca și **Călăreții Gemeni!**) ca fiind Apollon și Artemis: “*Tânărul cioban fusese ucis în ajunul zilei a șaptea din săptămână; pentru daco-geți, ziua a 7-a era sfântă și o numeau SAMBATIS – <<Purificarea, Sărbătoarea>>. Și fiindcă de Sambatis nu era îngăduit să-i îngroape pe cei morți, urma ca el să fie înmormântat a 3-a zi după moarte. Numai că veghetorii, treziți de cântecele cocoșilor, nu au mai găsit trupul lui Apollon. Odată cu păstorul dispăruse și sora lui bună, Artemis. (...)*”(cf. A. Bucurescu, op. cit.). Adică, Cosmica Maică a Vieții-Învietoare...Cei doi Zalmoxis pleacă spre **Miazănoapte – NORDUL=ZONA DIVINĂ A COSMOSULUI-CREAȚIE**. Iată de ce se produce întreaga feerie finală, din **Miorița** – cu “**Soarele și Luna**”, cu “**Păsărele mii/Și stele făclii**”... Umbra lui Hristos se aplecase, de mult, asupra geto-dacilor, prin “**arhangheli**” lor zeiești – Apollon-Artemis...Și să mai spună “**prieteni**” noștri (ca și proștii noștri...) că nu suntem Neam Sfânt – dacă nu chiar și **ALES (NOTA 2)**...

NOTE

1-Alexandru Doboș aduce câteva argumente, în cartea sa **Dacia – izvorul neamurilor**, despre “*perioada esseniană*” din viața Lui **HRISTOS** (Editura Obiectiv, Craiova, 2006): „*Hipolit* (scriitor ecleziastic, care a trăit prin anii 170-230 d. Cr), în lucrarea sa intitulată **Respingerea tuturor ereziilor**, reliefa viața plină de evlavie, iubire pentru semeni, dar și de cumpătate, dusă de essenieni (...) Subliniază (...) problema celibatului, (...) tot el adaugă că nu s-a înregistrat vreun caz de essenian căsătorit (...) Hipolit menționează că cel primit printre essenieni trebuia să-și vândă averea, iar banii obținuți să-i predea essenienilor, pentru a fi împărțiți și consumați de către ei, egal” (p. 77-78). După cum se poate vedea din citatul reproduș mai sus, trăsăturile specifice esenienilor sunt recognoscibile în persoana lui Iisus, inclusiv celibatul și îndemnul adresat tânărului bogat de a-și vinde averea și de a-L urma (cf. **Marcu**, 10:21).

În linii mari doctrina zamolxiană avea următoarele principii: nemurirea sau imortalitatea sufletului (Herodot); vindecarea prin corelația trup-spirit ceea ce indica omul integral (Platon); ascetismul – URMĂRIND SĂ NU FOLOSEASCĂ NIMIC VIU ÎN HRANĂ; predicarea curajului (Strabon); cunoașterea astrelor (Iordanes); morala dreptății și a cinstei (Herodot). Trăsăturile subliniate de noi sunt menționate de Alexandru Doboș în cartea amintită, unde se vorbește pe larg de faptul că essenienii ar fi de fapt vechi terapeuți geto-daci, iar “luptătorii essenieni = luptători daci”. Ei „surâdeau în timpul torturilor cumplite și își băteau joc de călăi, căci, după cum afirmau cu temei, pe ei îi aștepta Viața veșnică...” (op. cit., p. 75). Flavius Iosepus seamănă pe esenieni cu „organizația” călugărilor geto-daci, considerând că aceasta era mai bine cunoscută, ceea ce dovedește vechimea și seriozitatea acestei „instituții” a călugărilor amintiți. Numele acestor călugări erau, la geții din dreapta Dunării CT(R)ISTAI (să fie doar simplă asemănare fonică între „cr(t)istai” și „creștini”?!), iar la cei din stânga Dunării, pleistai. Vasile Pârvan punea ctistai în legătură cu ktistis – „fondator” în limba greacă (oare nu au fost „fondatori” ai noii religii primii creștini, în frunte cu apostolii?!)) – și pleistai cu polistis – fondator de cetăți. Învățătura inițiaților geți se referea, ca și la orfici, la pythagoreici, precum și la druzi, la cunoașterea unei lumi divine, de care omul s-a rupt, concentrându-și atenția numai asupra lumii fizice. Orice inițiere era precedată de probe de admitere, în măsură să certifice că neofitul putea să facă față practicilor de inițiere ce urmau, fără să-și riște sănătatea sau să aibă accese de nebulie. Se știe că orice inițiere are două faze: pregătirea și iluminarea (trezirea). Din relatările anticilor asupra călugărilor geți (cf. Alexandru Doboș, op. cit.), reiese că pregătirea nu se făcea prin serbări orgiastice sau consum de droguri care să rupă legătura cu lumea reală, ci prin purificări, asceză și viață neprihănită, departe de lume și de preocupările ei. Prin aceste pregătiri se dezvoltau calitățile spiritului, partea eternă, divină a omului, astfel încât să poată domina partea din om legată de lumea fizică/reală. Se spune că spiritul nu a pierdut legătura cu sacrul, căruia îi aparține, dar că aceasta o face doar în starea de somn și, la trezire, omul nu mai știe nimic, fiindcă nu s-a înregistrat în memoria fizicului. Iluminarea (trezirea) spiritului se produce atunci când neofitul a realizat o legătură conștientă cu sacrul și astfel are dovada existenței acelei lumi, printr-o experiență trăită. Ei bine, așa cum preciza Alexandru Doboș, ca să fie primit în rândul esenienilor, neofitul trebuia să

aibă parte de unele privațiuni, să fie supus la unele încercări de natură fizică și fiziologică, iar cele 40 de zile petrecute de Iisus în pustiu (cf. Luca, 4: 1-2) sunt tot o formă a privațiunilor și ispitirilor la care era supus neofitul ce aspira să intre în „casta” eseniană” – cf. Doctrina de sorginte zamolxiană a lui Iisus – de prof. dr. Const. MIU – pe <https://metamorfoze.wordpress.com/dacism/doctrina-de-sorginte-zamolxiana>

2- “Lipsa idolilor în așezările dacilor din Munții Suryanului (Surya, zeul soarelui la indienii arhaici, urmași ai arienilor Carpato-Danubieni) ne duce cu gândul la Marele Creator Divin al poporului dac, Daksha, zăpăcit și el de Creația sa, aflată în continuă, ireversibilă și cuantificată descoperire a Drumului Frumos. De aceea el, daco-românul, când spune <<bună ziua>>, de fapt spune <<Bun e Dyaus>>. El Dyaus Pitar (pitar – cel ce aduce pita – în sanscrită) a fost primul mare zeu al arienilor (indo-europeni, cum se mai spune). De la el se trag Zeus, Saturn – și, întorcându-ne la cea mai veche, poate, poveste a genezei, când Zeului Suprem i-a plăcut Pământul, le-a dat naștere, prin respirația sa, celor 7 zei ai genezei lumii, avându-l conducător pe Marele Zeu Dak-Sha. Acesta, după ce s-a uitat peste tot pe Pământ, a găsit un loc unde ape albastre țâșneau din munții împăduriți, dealuri blânde îi înconjurau, acoperite de covoare verzi de iarbă, unde clima era blândă și ... în timpul nopții, a populat acest spațiu sacru cu primii 10,000 de fii, fii lui iubiți – Dacii – <<POPORUL ALES>>” - cf. Andrei Vartic (n. 21 octombrie 1948, Dănceni, raionul Ialoveni - 2 iunie 2009, Chișinău: fizician, scriitor, publicist, orator, cercetător al vechilor culturi carpato-dunărene, [regizor](#) de [teatru](#) și [film](#), deputat în primul [Parlament](#) al [Republicii Moldova](#) 1990-1993, unul din inițiatorii creării [Mișcării Democratice din Moldova](#) (27 mai - 3 iunie 1988), fondator și director al revistelor "Quo Vadis" și "Fără Machiaj", [Fundăției Culturale "Basarabia"](#), Teatrului poetic, [INSTITUTULUI CIVILIZAȚIEI DACICE](#), revistei de studii carpato-dunărene "[DAVA INTERNAȚIONAL](#)", autor a peste 20 de cărți) - în lucrările științifice: **Ospetele Nemuririi, Enigmele Civilizației Dacice, Fierul-Piatra, Dacii-Timpul, Magistralele Tehnologice ale Civilizației Dacice.**

prof. dr. Adrian BOTEZ

DISCLAIMER:

Toate părerile, punctele de vedere, afirmațiile, atitudinile și detaliile informative reprezintă angajarea fiecărui autor în parte. Portalul nostru nu își însușește responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate. Fiecare link și articol pe care îl prezentăm are propriul copyright © și răspundere personală pentru conținut.